Statens helsepersonellnemnd - HPN-2014-62

Myndighet	Statens helsepersonellnemnd - Vedtak.
Dato	2014-09-23
Doknr/publisert	HPN-2014-62
Stikkord	Ny autorisasjon som sykepleier - skikkethet. Stadfestet. Helsepersonelloven § 62.
Sammendrag	Klageren hadde fått tilbakekalt sin autorisasjon i 2006 på grunn av et omfattende misbruk av vanedannende legemidler og tyveri av vanedannende legemidler fra sin arbeidsgiver. Det var ikke lagt frem analysesvar fra rusmiddeltesting over en tilstrekkelig lang periode, testingen var ikke gjort hyppig nok, og de fleste fremlagte analyseresultatene viste at prøvene var for tynne til at de kunne dokumentere at rusmiddelmisbruket var opphørt.
Saksgang	Saksnummer: 14/62
Parter	Klager: Født 1962.
Forfatter	Leif Otto Østerbø, Heidi Talsethagen, Anne Marie Due, Marte Kvittum Tangen, Øystein Kilander, Rune Raudeberg, Atle Larsen.

Saken gjelder: Klage over Statens helsetilsyns vedtak av 30. januar 2014 om avslag på søknad om ny autorisasjon som sykepleier, jf. lov av 2. juli 1999 nr. 64 om helsepersonell m.v. (helsepersonelloven) § 62

Den 23. september 2014 traff Statens helsepersonellnemnd enstemmig følgende

VEDTAK:

Statens helsetilsyns vedtak av 30. januar 2014 stadfestes.

Saksforholdet:

Klageren er utdannet ved V sykepleierhøgskole og fikk autorisasjon som sykepleier 22. juni 1998.

Tilsynssak ble opprettet som følge av brev av 16. juni 2006 fra klagerens daværende arbeidsgiver, Y sykehjem i W kommune, til Helsetilsynet i X. Det fremkom her at klageren hadde erkjent å ha stjålet vanedannende legemidler fra sin arbeidsplass til eget bruk og at klageren hadde et rusmiddelmisbruk.

Statens helsetilsyn tilbakekalte klagerens autorisasjon som sykepleier i vedtak av 15. november 2006. Klageren ble ansett uegnet til å utøve virksomhet som sykepleier forsvarlig på grunn av bruk av narkotika eller midler med lignende virkning og atferd uforenlig med yrkesutøvelsen. Bakgrunnen var misbruk og tyveri av vanedannende legemidler.

Klageren søkte 6. november 2008 om ny autorisasjon som sykepleier. I vedtak av 20. april 2009 avslo Statens helsetilsyn søknaden, men ga tilsagn om begrenset autorisasjon på nærmere vilkår. Klageren påklaget avslaget til Statens helsepersonellnemnd i brev av 11. mai 2009. Nemnda stadfestet avslaget, jf. SHPN-09-97. Vedtaket ble begrunnet med at klageren ikke hadde dokumentert at rusmiddelmisbruket hadde opphørt, hovedsakelig på grunn av manglende rusmiddelanalyser. Nemnda fant at det var stor fare for tilbakefall til rusmiddelmisbruk og at det måtte stilles strenge krav til dokumentasjon for rusfrihet. Det ble vist til rundskriv IK-1/2009 og at dokumentasjon på sammenhengende rusfrihet i minimum to år ved rusmiddeltesting måtte forventes. Klageren hadde kun lagt frem analyseresultat fra en rusmiddeltest.

Klageren søkte om ny autorisasjon som sykepleier 29. august 2013. I søknaden opplyste klageren at hun arbeider som sekretær ved W universitetssjukehus i 100 % stilling. Vedlagt søknaden fulgte analyseresultater fra avlagte urinprøver i tiden fra 1. februar 2013 til 29. august 2013, i alt åtte prøver. Uttalelse fra klagerens fastlege av 28. august 2013 var også vedlagt. Statens helsetilsyn avslo søknaden i vedtak av 30. januar 2014. Klageren påklaget vedtaket den 17. februar 2014.

Statens helsetilsyn fant ikke grunnlag for å endre sitt vedtak og oversendte 7. mars 2014 saken til Statens helsepersonellnemnd for klagebehandling. Som vedlegg fulgte ny uttalelse fra klagerens fastlege av 5. desember 2013, hvor det vises til medisinske og praktiske problemer med å få avlagt urinprøve.

Nemnda har mottatt brev av 2. juni 2014 fra klageren, hvor hun ber om informasjon om fremgangsmåte for blodprøvetesting. Henvendelsen ble besvart av nemndas sekretariat i brev av 11. juni 2014.

Statens helsetilsyn viser til at rusmiddeltestene av klageren ikke tilfredsstiller kravet til hyppighet i rundskriv IK-1/2009. Hun har derfor ikke godtgjort at hun er skikket til å ha autorisasjon som sykepleier.

Statens helsetilsyn har forståelse for klagerens problemer med å avgi urinprøver, og viser til at klageren alternativt kan avgi blodprøver.

Klageren viser til at hun har vært rusmiddelfri i mange år og er i full jobb som sekretær ved W universitetssjukehus.

Kravene til hyppighet og varighet av rusmiddeltestingen medfører store problemer i form av fravær fra arbeidet ved W universitetssjukehus. Årsaken til at rusmiddeltestingen kom sent i gang, er at hun etter en fødselsskade i 2001 har blitt delvis inkontinent, slik at det har vært svært vanskelig å ta urinprøver under overvåking. Hun ber derfor om at en periode på ett år med rusmiddeltesting anses som tilstrekkelig. Hun viser også til at hun i 2012 ble informert på telefon av saksbehandler i Statens helsetilsyn om at ett år kunne være tilstrekkelig.

Klageren har ikke lagt frem dokumentasjon på at hun har bearbeidet årsakene til tilbakekallet, da det er nesten åtte år siden hun var i behandling og ikke har hatt behov for dette siden.

Statens helsepersonellnemnds vurdering:

Nemnda har vurdert om klageren har godtgjort at hun er skikket til å få ny autorisasjon som sykepleier, jf. helsepersonelloven § 62.

Når nemnda skal ta stilling til om klageren er skikket til å få ny autorisasjon som sykepleier, fremgår det av helsepersonelloven § 62 at det er klageren selv som har bevisbyrden for å godtgjøre at hun er skikket til å utøve yrket. Det påligger derfor klageren å godtgjøre at hun ikke lenger er uskikket som sykepleier, jf. Ot.prp.nr.13 (1998-1999) sidene 183 og 184.

Vurderingen av om klageren har godtgjort at hun igjen er skikket til å få autorisasjon, må ses i sammenheng med grunnlaget for at autorisasjonen ble tilbakekalt. Klageren fikk den 15. november 2006 tilbakekalt sin autorisasjon som sykepleier på grunn av et omfattende og langvarig misbruk av vanedannende legemidler og tyveri av vanedannende legemidler fra sin arbeidsgiver.

Erfaringsmessig tar det lang tid å komme ut av et rusmiddelmisbruk. Tiden som har gått siden klagerens autorisasjon som sykepleier ble tilbakekalt, er ikke i seg selv nok til å gjenopprette tilliten til klageren og dokumentere at hun nå er skikket til å inneha autorisasjon. Der det er påvist et rusmiddelmisbruk, vil det normalt kreves omfattende dokumentasjon for at misbruket har opphørt. Lengden beror på en helhetsvurdering, men vanligvis kreves det i henhold til forvaltningspraksis en sammenhengende periode på minst to år. Tilsvarende fremgår av Statens helsetilsyns rundskriv IK-1/2009. Klageren er i vedtak av 30. januar 2014 fra Statens helsetilsyn tilbudt å dokumentere at misbruket er opphørt ved blodprøver i stedet for urinprøver. Kravene til sammenheng, hyppighet og lengde vil være de samme som for urinprøver, jf. rundskriv IK-1/2009.

Klageren har lagt frem analyseresultat fra rusmiddeltesting for tidsrommet fra 1. februar 2013 til 29. august 2013, i alt åtte prøver. Minst fem av de avlagte prøvene er for tynne til å kunne tillegges vekt. Prøvene er avlagt mindre hyppig og over et betydelig kortere tidsrom enn de to årene med sammenhengende testing som vanligvis kreves for å dokumentere at et rusmiddelmisbruk har opphørt og som nemnda i SHPN-09-97 anbefalte som et minimum. Klagerens fastlege, A, viser i uttalelse av 5. desember 2013 til at han har hatt flere kontakter med klageren, og at hun ikke på noe tidspunkt har virket påvirket av rusmidler. Dette kan etter nemndas syn ikke veie opp for den mangelfulle rusmiddeltestingen. Klageren har dermed ikke dokumentert at rusmiddelmisbruket har opphørt.

Nemnda har etter dette kommet til at klageren ikke har godtgjort at hun er skikket til å ha ny autorisasjon som sykepleier, jf. helsepersonelloven § 62.

Klagen har ikke ført frem, og det påklagede vedtaket stadfestes.